

СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК РУДИМЕНТАЛЬНОГО ВИКОНАВСТВА У США

Петкун Леонід Мечиславович,

аспірант кафедри джазу та популярної музики
Львівської національної музичної академії ім. М. В. Лисенка
ORCID ID: 0009-0003-3411-4057

Стаття присвячена розглядові історії формування та розвитку рудиментального виконавства у США від колоніальної доби до сучасності. Простежено вплив британських військових традицій XVII–XVIII ст. на становлення американської школи. Першим документом, що регламентує застосування барабанних сигналів і маршів, в якому зафіксовані функції військових барабанщиків, вважається статут Ф. В. фон Штойбена (1779). Проаналізовано перші американські рукописні та друковані джерела (Л. Лаверінга, Б. Кларка, Д. Гейзлтайна, Ч. С. Ешворта), в яких прослідковується поступова кристалізація системи американських барабанних рудиментів, репертуару військових барабанщиків та способів його нотування. Упродовж XIX століття відбувається інтенсивне накопичення виконавського і дидактичного матеріалу, розширення системи рудиментів та їхнє упорядкування. Поступово трансформується семантика терміну «рудиментальний», уперше упродовженого Ешвортом у виданні 1812 року. Водночас удосконалюється система барабанного нотопису, що проходить шлях від початкових вербальних описів (фон Штойбен, Гейзлтайн) до багатолінійної та, зрештою, сучасної однолінійної нотації. Занепад сигнальної функції барабана у війську наприкінці XIX століття зумовив поширення рудиментального виконавства у духових оркестрах і конкурсній практиці, що сприяло виходу цього мистецтва за межі військової доктрини. Особливу увагу приділено діяльності Національної асоціації рудиментальних барабанщиків (NARD), яка 1933 року систематизувала перелік «Двадцяти шести стандартних американських рудиментів», і Товариства перкусійних мистецтв (PAS), що 1984 року розширило перелік до «Сорока міжнародних рудиментів». Окремо відзначено сучасні ініціативи зі збереження та відродження європейської спадщини, зокрема через «Рудиментальний кодекс» (2018), що інтегрував традиції Франції, Німеччини та Швейцарії. У дослідженні зроблено висновок, що сучасне рудиментальне виконавство відображає синтез американських і європейських традицій, розширюючи горизонти виконавської практики та відкриваючи нові перспективи для дослідження й популяризації у світовому культурному просторі.

Ключові слова: рудиментальне виконавство, військова музика, барабанні рудименти, барабанні сигнали, марш, американська школа, нотація.

Leonid Petkun. Formation and Evolution of Rudimental Drumming in the United States

The article is devoted to the history of the formation and development of rudimental drumming in the United States from the colonial period to the present. The influence of British military traditions of the 17th–18th centuries on the establishment of the American school is traced. The first document regulating the use of drum signals and marches, which recorded the functions of military drummers, is considered to be the Regulations by F. W. von Steuben (1779). The study analyzes early American manuscript and printed instructional sources (L. Lovering, B. Clark, D. Hazeltine, C. S. Ashworth), which reflect the gradual crystallization of American drum rudiments, the repertoire of military drummers, and evolving methods of notation. During the nineteenth century, rudimental practice underwent dynamic growth: accumulation of didactic materials, expansion and codification of rudiments, and a semantic shift of the term Rudimental, first introduced by Ashworth in 1812. Drum notation evolved from verbal descriptions (von Steuben, Hazeltine) to multilinear and ultimately single-line systems. The decline of the drum's signaling role by the late nineteenth century led to the spread of rudimental drumming in wind bands and competition practices, which facilitated the expansion of this art beyond military doctrine. Special attention is given to the National Association of Rudimental Drummers (NARD), which in 1933 standardized the Twenty-Six Standard American Rudiments, and to the Percussive Arts Society (PAS), which expanded the list to the Forty International Rudiments in 1984, establishing a global educational standard. The study also notes recent initiatives to preserve and revive European rudimental traditions, such as the Rudimental Codex (2018), integrating the heritage of France, Germany, and Switzerland. The study concludes that modern rudimental drumming reflects a synthesis of American and European traditions, expanding performance horizons and opening new avenues for research and global cultural promotion.

Key words: rudimental drumming, military music, drum rudiments, drum signals, march, American school, notation.

Вступ. Рудиментальне виконавство посідає особливе місце в історії барабанного мистецтва. Його витоки пов'язані з військовою практикою європейських армій XVII–XVIII століть, коли барабани виконували насамперед сигнальні та комунікативні функції. Саме у військовому середовищі формувалася первинна система рудиментів – базових патернів, на яких ґрунтувалося виконання сигналів, маршів і закликів.

Рудиментальне виконавство поступово трансформувалося у самостійну, цілісну систему, що стала основою сучасного виконавства і педагогіки. Особливе місце у цьому процесі належить американській школі.

У США рудиментальне виконавство набуло системного розвитку завдяки впливу британських традицій, асимільованих у колоніальну добу. Дослідження еволюції американського рудиментального виконавства дозволяє не лише простежити формування і послідовний розвиток системи рудиментів, трансформацію техніки і методів гри на ударних інструментах, але й виявити взаємодію різновекторних факторів – військових, освітніх та культурних, що аргументують сучасне розуміння цього культурно-мистецького феномена.

Актуальність дослідження зумовлена передовсім потребою осмислення витоків і тенденцій розвитку,

комплексного аналізу історичних етапів становлення рудиментального виконавства у США, простеження впливів європейських традицій та окреслення сучасних векторів його розвитку.

Матеріали та методи. Джерельною базою дослідження є рукописні та друковані барабанні посібники XVIII–XIX століть, зокрема збірки Л. Лаверінга [11], Б. Кларка [4], Д. Гейзлтайна [7], Ч. С. Ешворта [1], методичні посібники періоду Громадянської війни [2, 6, 8, 9, 13, 15], Г. А. Струба [17], Дж. Ф. Сузи [16] та праці інших авторів кінця XIX – початку XX століття. Теоретичною базою дослідження є праця дослідника Еріка Алана Чендлера «A history of rudimental drumming in America from the revolutionary war to the present» [3].

Методологія дослідження ґрунтується на комплексному поєднанні декількох методів. Ретельне вивчення джерел XVIII–XIX ст. зумовило необхідність залучення історико-джерелознавчого методу. Історичний метод застосовано при дослідженні хронології становлення рудиментального виконавства. Порівняльно-історичний та аналітичний методи дозволяють поєднати музикознавчий і культурологічний ракурси аналізу.

Результати. Рудиментальне виконавство у США формувалося головню під впливом традицій британської школи, починаючи від часів відкриття Америки Колумбом. Поселенці активно послуговувалися британськими навчальними посібниками, наслідували військовий устрій і неодноразово запрошували британських офіцерів для навчання власних військ. Барабани активно використовувалися як у військовій, так і в цивільній сферах: у війську вони слугували для виконання сигналів, закликів і маршів, а в колоніальних поселеннях їх застосовували замість дзвонів, щоб скликати мешканців на збори. Звуки барабанів супроводжували богослужіння, оголошення новин, наказів та інших важливих повідомлень.

Навесні 1775 року розпочинається війна за незалежність британських колоній від Великої Британії. Ця подія ознаменувала створення 14 червня 1775 року Континентальної армії на чолі з генералом Джорджем Вашингтоном, від якої бере початок сучасна армія Сполучених Штатів Америки. Армія потребувала фахових музикантів, які мали б супроводжувати війська під час навчань і битв, а також подавати сигнали у містах і фортецях, виконувати марші для переміщення підрозділів.

Фрідріх Вільгельм барон фон Штойбен (Friedrich Wilhelm von Steuben, 1730–1794), генерал американської армії німецького походження, який приєднався до Континентальної армії, уклав і видав 1779 року статут «Regulations for the order and discipline of the troops of the United States» («Правила порядку і дисципліни у війську Сполучених Штатів Америки»), що став одним із ключових документів у формуванні професійної армії США. Окрім інструкцій зі стройової підготовки, стрільби, артилерії та інших військових дисциплін, статут містить відомості про організацію та функції військових барабанщиків, регламентує застосування барабанних сигналів для передавання наказів. У статуті описані окремі сигнали, заклики та марші (The General, The

Assembly, The March, The Reveille, The Troop, The Retreat, The Tattoo, To Arms, The Parley і т. ін.), однак зафіксовані вони у формі вербального тексту, що неабияк ускладнює точність їхнього відтворення. Рудименти представлені частково: подано лише The Long Roll, Flam, Ten Stroke Roll, Full Drag, однак цілком відсутні будь-які приклади чи інструктивні вказівки, які могли б конкретизувати специфіку їхнього виконання.

Першим відомим джерелом американської школи рудиментального виконавства, в якому репертуар зафіксовано за допомогою нотної графіки, став манускрипт «A Revolutionary War Drummer's Book» або «Drummer's Book of Music», створений 1788 року Леві Лаверінгом. У збірнику використано двосистемну форму нотації, що передбачає запис музичного тексту на двох системах одночасно, а також використання ономапопей і символів «R», «Pou», «Tou». Книга містить сигнали, марші, заклики і близько 18 рудиментів: Five Stroke Roll, Seven Stroke Roll, Nine Stroke Roll, Flam, Ruff, Paradiddle, Flam Paradiddle, Paradiddle Flam та ін. Аналогічну концепцію та форму нотації закрив Ісаак Дей (Isaac Day) у збірникові «Isaac Day's Drum Book» 1797 року. У книзі крім сигналів, маршів, закликів занотовано 7 рудиментів: Long Roll, Seven Stroke Roll, Nine Stroke Roll, Flam, Ruff, Drag, Paradiddle.

Того ж року Бенджамін Кларк скомпонував свою збірку під назвою «Benjamin Clark's Drum Book», застосовуючи трилінійну систему нотації, що була поширеною наприкінці XVIII століття. Аплікатура позначена за допомогою штилів, спрямованих вгору або вниз. У книзі налічується 29 маршів, 7 сигналів, а також 13 рудиментів: The Long Roll, Ten Stroke Roll, Nine Stroke roll, Seven Stroke Roll, Five Stroke Roll, Three Stroke Roll, Flam, Flamadiddle, Flamparadiddle, Paradiddle, Single Drag, Double Drag, Ruff. Назви окремих композицій: The French King, Washington, Barron de Stuben, Massachusetts, Minerva, The Irish Brigade, Boston Rabit, On the roads to Boston.

Девід Гейзлтайн (David Hazeltine) 1810 року створив «Instructor in martial music: Containing Rules and Directions for the Drum and Fife, with a Select Collection of Beats, Marches, Airs, &c» («Посібник із військової музики: містить правила й настанови для гри на барабані та флейті, а також добірку ритмів, маршів, мелодій і т. ін.»). У посібнику автор подає мінімальні відомості з елементарної теорії музики. Рудименти, сигнали, заклики і марші для барабана описані звичайним прозовим текстом, як і в згаданому вище статуті Фрідріха Вільгельма фон Штойбена. Такий доволі умовний спосіб фіксації змісту слугував радше для пригадування попередньо вивченого репертуару, аніж для його опанування. Сигнали у посібнику фактично скопійовані зі статуту Фрідріха Вільгельма фон Штойбена, що свідчить про те, що протягом 21-го року вони не змінювалися. У книзі описано 21 рудимент, що відповідає кількості уроків: Five Stroke Roll, Seven Stroke Roll, Flamadiddle, Pad-a-did-le, Three Stroke Rough, Four Stroke Rough, Single Drag, Double Drag, Flam-and a-Two, Seven-and-a-Two та ін.

DRUMMER'S CALL.

A ten and a stroke, a flam and a stroke, and one flam, twice over; then a ten and a stroke, then a flam and a stroke, five times over; then one flam.

Приклад 1. Опис виконання рудиментів зі збірки Девіда Гейзлтайна

Перше друковане видання, в якому використано термін «рудимент» для позначення вправ для гри на барабані побачило світ у 1812 році. Посібник «A New Useful and Complete System of Drum Beating» упорядкував Чарльз Стюарт Ешворт (Charles Stewart Ashworth), британець за походженням, барабанщик оркестру морської піхоти США. Книга вважається одним із найвагоміших джерел рудиментального виконавства у США, вона була неодноразово перевидана. У початковому розділі посіб-

ника «For Drum Beating in General» автор подає найповніший систематизований перелік, сукупно із нотними позначеннями, 27 рудиментів, що використовуються в американському військовому оркестрі, зокрема: Five Stroke Roll, Seven Stroke Roll, Nine Stroke Roll, Ten Stroke Roll, Eleven Stroke Roll, Flam, Stroke and Flam, Flam and Stroke, Flam Paradiddle, Single Paradiddle, Double Paradiddle, Half Drag, Full Drag, Single Drag, Double Drag, Single Ratamacue, Double Ratamacue та ін.

Приклад 2. Рудименти зі збірки Чарльза Стюарта Ешворта (1812)

Посібник базується на традиціях британської школи, у ньому зібрано велику кількість сигналів і маршів: The

Drummers Call, The Troop, Retreat, To Arms, The General, The Reveille, The Scotch, The Austrian тощо.

Приклад 3. Опис сигналів зі збірки Чарльза Стюарта Ешворта (1812)

Леві Лаверінг 1818 року видав ще один посібник під назвою «The Drummers Assistant or The Art of Drumming Made Easy» («Настільна книга барабанщиків, або як легко опанувати мистецтво гри на барабані»). Книга багато в чому наслідує попередній рукопис, проте, у дещо доповненому та оновленому варіанті. Як і раніше, автор використовує ониматопеї «Pou» і «Tou», натомість символ «R» в оновленій версії позначає лише рудимент Twelve Stroke Roll, а для позначення інших Roll Rudiments використано цифри, що відповідають кількості ударів: 5 для Five Stroke Roll, 7 для Seven Stroke Roll тощо. У збірнику не вказано пауз, тактів чи розмірів, що може спричинити певні відхилення у відтворенні оригінального змісту. Сигнали, заклики і марші доповнені у посібнику комплексом 15-ти рудиментів.

Громадянська війна, яка розпочалась у США у квітні 1861 року, активізувала діяльність військових музикантів, що зумовило появу у 1861–1864 роках значної кількості посібників для барабанщиків і флейтистів, серед яких варто зазначити: Keach, Burrdit, and Cassidy. The Army Drum and Fife Book (1861), Howe, Elias. United States Regulation Drum and Fife Instructor (1861),

Bruce G. B. and Emmet D. The Drummer's and Fifer's Guide (1862), Hart, H. C. New and Improved Instructor for the Drum (1862), Simpson, Henry and Canterbury Ira. The Union Drum & Fife Book (1862), Nevins, William. Army Regulations for Drum, Fife, and Bugle (1864).

Посібник «The Army Drum and Fife Book» («Книга для військових барабанщиків і флейтистів»), виданий 1861 року, який упорядкували Кіч, Бердіт та Кесіді, став важливою віхою в розвитку музичної нотації барабанного репертуару на теренах США. У збірці спостерігається поєднання двох способів нотування барабанного тексту, як у поширеному раніше багатолінійному варіанті, так і в сучасному однолінійному викладі, як із застосуванням додаткових складів чи літер для позначення аплікатури (напр., da-da, ma-ma чи скорочено d-d, m-m), так і без такого позначення. Загалом у книзі опрацьовано 18 найпоширеніших рудиментів: Double Stroke Roll, Single Stroke Roll, the Tap, the Flam, the Ruff, the Flamadiddle, the Side Flamadiddle, Five Stroke Roll, Seven Stroke Roll, Single Drag, Double Drag та ін. Автори подають докладний опис рудиментів, долучаючи до нього аплікатурні позначки, скорочене письмо, оно-

матопеї і т. ін. Книга містить також велику кількість сигналів, закликів і маршів для сукупного виконання на барабані та флейті: Drummer's Call, Band Call, To the Colors, Assembly, Red, White and Blue, Our Flag is There, Hail to the Chief, Marseilles March, Wood Up, God Save the Queen, Police Drum Call, Drill Call тощо. За масштабом охопленого матеріалу, та докладністю його систематизації, цей навчальний посібник можна вважати одним із найgruntовніших видань для барабанщиків у XIX столітті.

Посібник «The Drummer's and Fifer's Guide: or Self-Instruktor» Джорджа Брюса та Деніела Емерта (Bruce G., Emmet D.), виданий 1862 року, містить величезну колекцію сигналів і маршів для барабана і флейти, а також 36 рудиментів, що подані, аналогічно до попереднього видання, у двох формах – у дволінійній нотації та в однолінійній версії. Перехід від багатолінійних форм нотації до однолінійної форми характерний для більшості посібників другої половини XIX століття у США.

Опис барабанних рудиментів і сигналів розміщено у початковому розділі посібника, названому «Rudimental Principles». Таку ж назву має розділ, що присвячений грі на флейті. Розділ, в якому описані основні поняття елементарної теорії музики, отримав назву «Rudiments of Music». Термін «Rudiments of Drum-Beating» зустрічається у посібнику «The Drummer's Instructor», який уклали Дж. Л. Рамріл та Г. Голтон (Rumrille, Holton, 1817), а також у посібнику «Instruction for Drummers» Дж. Д. Клайнганса (Klinehanse, 1853). Отже, у сфері військової музики XIX століття термін використовувався спершу для позначення основ теорії музики, але поступово його зміст і функціональне навантаження трансформувалися, і барабанщики почали його застосовувати для позначення вправ.

Навчальний посібник «Drum and Fife Instructor» Г. А. Струба (G. A. Strube), виданий 1869 року, продовжує тенденції, що були характерними для американської школи другої половини XIX століття. Однак автор використовує трилінійну форму нотації, оскільки однолінійна нотація середини XIX століття мала певні недо-

ліки, зумовлені відсутністю аплікатурних позначок, що ускладнювало вивчення та опанування барабанного репертуару.

У першому розділі книги, що має назву «The Rudimental Principles of Drum-Beating», подано 25 рудиментів, зокрема: The Long Roll, Five Stroke Roll, Seven Stroke Roll, Nine Stroke Roll, The Flam, The Ruff, The Single Drag, The Double Drag, The Single Ratamacue, The Flam Accent, The Flamacue, The Flam Tap та ін. Окремо варто зазначити Lesson no. 25, що в цьому збірнику презентується вперше, а згодом стане повноправним елементом сучасної системи барабанних рудиментів. У цій частині посібника рудименти подані лише у формі аплікатурних вправ, а ритмічні тривалості, характерні для того чи іншого рудимента, тут не використовуються. Натомість у розділі «Remarks and Explanations» автор детально описує згадані рудименти і подає характерні для того чи іншого рудименту тривалості. Розділ книги під назвою «The Rudiments of Music» зосереджує основні поняття теорії музики.

Наприкінці XIX століття роль флейти у військовій музиці починає занепадати, поступаючись трубі та корнету. Посібник «The Trumpet and Drum», який 1886 року упорядкував Джон Філіп Суза (John Philip Sousa), презентує доволі об'ємний репертуар для барабана і труби. Збічник неодноразово перевидавався, частково використовується дотепер. У ньому зібрано 26 рудиментів, поширених у США, які дійшли до нашого часу майже без змін, зокрема: Five Stroke Roll, Seven Stroke Roll, Nine Stoke Roll, Ten Stroke Roll, Eleven Stroke Roll, The Single Drag, The Double Drag, The Single Ratamacue, The Double Ratamacue, The Single Paradiddle, The Flam Paradiddle та ін. Використано сучасну однолінійну форму нотації. Для позначення аплікатури застосовано напрямок штилів і символи «L» і «R», подано детальне пояснення скорочених позначень, а також багато вправ у формі етюдів. Термін «рудимент» не трактується у контексті посібника як вправа для барабанщиків, а використовується лише у назві розділу «Rudiments of Music» для позначення основ теорії музики.

THE SINGLE PARADIDDLE.
From hand to hand and accent the first two notes.

R. L. R. R. L. R. L. L. R. L. R. R. L. R. L. L.

THE FLAM PARADIDDLE.
From hand to hand.

L. R. L. R. R. R. L. R. L. L. L. R. L. R. R. R. L. R. L. L.
Accent the flam.

Приклад 4. Рудименти зі збірки Д. Ф. Сузи (1886)

Наприкінці XIX століття розпочинається стрімкий розвиток духових оркестрів. До їхнього складу активно долучаються військові барабанщики, що свід-

чить про вихід рудиментального виконавства у США за межі виключно військової доктрини. Активний розвиток духових оркестрів та їхня неабияка популярність

у США на зламі XIX–XX століть створили сприятливі умови для інтеграції військових музикантів у цивільне життя. Виконавці на ударних і духових інструментах, які набули свої навички і вміння у військових оркестрах, ставали частиною цивільних духових оркестрів і брали активну участь у фестивалях і конкурсах. Саме конкурси давали барабанщикам можливість продемонструвати самобутність і майстерність індивідуальної виконавської інтерпретації. Проте, через відсутність уніфікованої системи оцінювання під час змагань між Американським Легіоном та Ветеранами Західного Фронту часто виникали суперечки, оскільки виконавці послуговувалися різними посібниками і джерелами. Основними дидактичними матеріалами, за якими виконавці опановували мистецтво гри на барабані, були посібники Ч. С. Ешворта (*A New, Useful and Complete System of Drum Beating*, 1812), Дж. Брюса і Д. Емета (*The Drummer's and Fifer's Guide*, 1862), Г. Струба (*Drum and Fife Instructor*, 1869) і Дж. Ф. Сузи (*The Trumpet and Drum*, 1886).

Водночас почали виникати організації, метою діяльності яких було збереження і розвиток військової музики. Учасниками цих організацій зазвичай були нащадки ветеранів війни, виконавські вміння і навички яких передавалися від покоління до покоління. Виникнення організацій було зумовлене занепадом рудиментального виконавства в армії США. Тоді сигнальне використання барабана у битвах припинилося, а у військових таборах барабан витіснила труба. За барабанщиками збереглися лише ті церемоніальні функції, які вирізнялися особливою пишнотою та підкреслювали важливість певних подій, як от: вшанування військовослужбовців, відзначення історичних подій, популяризація військових традицій, військові паради, огляди та вручення нагород, представлення на міжнародній арені, участь у державних заходах, міжнародних військових подіях і дипломатичних церемоніях.

Суперечки під час конкурсних змагань, невизначеність щодо кількості рудиментів, класифікації їхніх видів і способів виконання, а також прагнення зберегти, популяризувати і розвивати рудиментальне виконавство спонукали провідних представників барабанного мистецтва до активних дій. Тож відомий американський перкусіоніст і виробник барабанів Вільям Фредерік Людвіг разом з іншими видатними виконавцями і педагогами 20 червня 1933 року під час «Національного конгресу Американського Легіону», що проходив у Чикаго, заснував «Національну асоціацію рудиментальних барабанщиків» (*National Association of Rudimental Drummers*, NARD). Результатом діяльності товариства було укладення систематизованого переліку «Двадцяти шести стандартних американських рудиментів» (*Standard 26 American Drum Rudiments*). Половина з обраних рудиментів, а саме «Основні тринадцять стандартних американських рудиментів» (*The Thirteen Essential Rudiments of the National Association of Rudimental Drummers*), увійшла до переліку вимог для прослуховування кандидатів, які прагнули вступити до асоціації. Передбачалося, що учень, який оволодів

цими рудиментами й усвідомлював їхню важливість, за власним бажанням продовжить вивчення решти, умовно названих «допоміжними».

До переліку «Основних тринадцяти стандартних американських рудиментів» увійшли: *The Long Roll*, *The Five Stroke Roll*, *The Seven Stroke Roll*, *The Flam*, *The Flam Accent*, *The Flam Paradiddle*, *The Flamacue*, *The Ruff*, *The Single Drag*, *The Double Drag*, *The Double Paradiddle*, *The Single Ratamacue*, *The Triple Ratamacue*.

Перелік «допоміжних» тринадцяти рудименти: *The Single Stroke Roll*, *The Nine Stroke Roll*, *The Ten Stroke Roll*, *The Eleven Stroke Roll*, *The Thirteen Stroke Roll*, *The Fifteen Stroke Roll*, *The Flam Tap*, *The Single Paradiddle*, *The Drag Paradiddle #1*, *The Drag Paradiddle #2*, *The Flam Paradiddle-Diddle*, *Lesson #25*, *The Double Ratamacue*.

Члени асоціації власним коштом друкували та поширювали копії «Двадцяти шести стандартних американських рудиментів» у навчальних закладах, серед викладачів та суддів конкурсів, щоб установити уніфіковану систему освіти для барабанщиків. Національна асоціація рудиментальних барабанщиків налічувала близько десяти тисяч членів, однак припинила свою діяльність 31 грудня 1977 року. Засновників асоціації об'єднувала думка, що рудименти – це символ ідентичності всіх барабанщиків світу. Тож вони вважали, що вивчати рудименти зобов'язаний кожен виконавець, а не лише учасники маршових чи військових оркестрів.

Після укладення уніфікованої системи стандартних американських рудиментів наступним кроком була універсалізація системи, тобто розширення її національних кордонів. «Товариство перкусійних мистецтв» у 1979 році прийняло рішення переглянути перелік рудиментів. Для цього було створено міжнародний комітет провідних виконавців і викладачів, завданням якого було розширення та оновлення «Двадцяти шести стандартних американських рудиментів». Відтак, 1984 року відповідно до рішення комісії було сформовано перелік «Сорока міжнародних рудиментів Товариства перкусійних мистецтв» (*The 40 Percussive Arts Society International Drum Rudiments*). Усі рудименти оновленого переліку були розподілені на чотири групи відповідно до їхніх спільних ознак:

1. Rolls.
  - a) Single Stroke Roll Rudiments.
  - b) Multiple Bounce Stroke Roll Rudiments.
  - c) Double Stroke Open Roll Rudiments.
2. Diddles.
3. Flams.
4. Drags.

«Двадцять шість стандартних американських рудиментів» та «Сорок міжнародних рудиментів Товариства перкусійних мистецтв» поширилися країнами Європи, ставши для багатьох шкіл єдиним джерелом, в якому систематизовано рудименти. Незважаючи на те, що вказані товариства активно пропагували рудиментальне виконавство далеко за межами США, вони все ж представляли виключно

Rolls
<i>Single Stroke Roll, Single Stroke Four, Single Stroke Seven, Multiple Bounce Roll, Triple Stroke Roll, Double Stroke Open Roll, Five Stroke Roll, Six Stroke Roll, Seven Stroke Roll, Nine Stroke Roll, Ten Stroke Roll, Eleven Stroke Roll, Thirteen Stroke Roll, Fifteen Stroke Roll, Seventeen Stroke Roll</i>
Diddles
<i>Single Paradiddle, Double Paradiddle, Triple Paradiddle, Single Paradiddle-diddle</i>
Flams
<i>Flam, Flam Accent, Flam Tap, Flamacue, Flam Paradiddle, Single Flammed Mill, Flam Paradiddle-diddle, Pataflafla, Swiss Army Triplet, Inverted Flam Tap, Flam Drag</i>
Drags
<i>Drag, Single Drag Tap, Double Drag Tap, Lesson 25, Single Dragadiddle, Drag Paradiddle #1, Drag Paradiddle #2, Single Ratamacue, Double Ratamacue, Triple Ratamacue</i>

Приклад 5. Класифікація 40 міжнародних рудиментів

американську школу гри. За таких умов європейські рудиментальні традиції поступово почали маргіналізуватися. Хоча «Товариство перкусійних мистецтв» намагалося розширити перелік, включивши до нього деякі рудименти базельської школи та швейцарської школи військових барабанщиків, привернути належну увагу до спадщини європейських шкіл у повному обсязі не вдалося.

Німецька асоціація барабанщиків «Креативна Перкусія» (Creative Percussion) 2018 року опублікувала «Рудиментальний Кодекс» (Rudimental Codex). Головною метою створення кодексу була популяризація рудиментальної спадщини Франції, Німеччини та Швейцарії. Перелік включає 42 рудименти з інтерпретаціями. Для нотного запису застосовується дволінійна форма нотації, а назви рудиментів наведено англійською, німецькою та французькою мовами зі збереженням їхніх оригінальних назв у межах відповідних шкіл.

Американські рудименти стали світовим стандартом навчання, однак саме «Рудиментальний кодекс» відкрив шлях до збереження й відновлення європейських традицій, завдяки чому сучасна рудиментальна культура поєднує надбання різних шкіл.

Висновки. Проведене дослідження витоків і розвитку рудиментального виконавства у США дозволяє зробити такі підсумки:

- американська школа рудиментального виконавства формувалася під впливом британських військових традицій XVII–XVIII ст.;
- першим документом, що регламентує застосування барабанних сигналів та визначає функції вій-

ськових барабанщиків, вважається статут, укладений Ф. В. фон Штойбенем (1779);

- у перших американських рукописних і друкованих посібниках кінця XVIII – початку XIX ст. (Л. Лаверінга, І. Дея, Б. Кларка, Д. Гейзлтайна, Ч. С. Ешворта) прослідковується поступова кристалізація системи рудиментів, формування репертуару та способів його нотування;

- удосконалення системи барабанного нотопису, що проходить шлях від початкових вербальних описів рудиментів, сигналів та маршів (фон Штойбен, Гейзлтайн) до багатолінійної та сучасної однолінійної нотації;

- трансформація значення терміну «рудиментальний» від тлумачення його як поняття, дотичного до теорії музики, а згодом до ідентифікації з виконуваною вправою;

- на зламі XIX–XX століть занепад барабана як інструмента сигнального оповіщення у війську сприяв виході рудиментального виконавства за межі військової доктрини і застосуванню у духових оркестрах;

- унормування, уніфікація системи рудиментів через укладення переліку «Двадцяти шести стандартних американських рудиментів» (1933);

- розширення переліку до «Сорока міжнародних рудиментів», ініційоване PAS, надало системі універсального характеру.

Сучасний розвиток рудиментального виконавства демонструє взаємопроникнення і синтез американських та європейських традицій. Така інтеграція не лише розширює горизонти виконавської практики, але й відкриває нові перспективи для дослідження і популяризації рудиментального виконавства у світовому культурному контексті.

Література:

1. Ashworth Ch. S. A New, Useful and Complete System of Drum Beating. Boston, 1812. 40 p.
2. Bruce G. B., Emmet D. D. The Drummer's and Fifer's Guide: or Self-Instruktor. New York: Pond & Co., 1862. 96 p.
3. Chandler E. A. A History of Rudimental Drumming in America From the Revolutionary War to the Present. Baton Rouge: LSU Historical Dissertations and Theses. 1990. 116 p.
4. Clark B. Benjamin Clark's Drum Book. 1797.
5. Freytag E. The rudimental cookbook. 1993. 84 p.
6. Hart H. C. New and Improved Instructor for the Drum. New York: William Hall & Son, 1862. 19 p.
7. Hazeltine D. Instructor in martial music: Containing Rules and Directions for the Drum and Fife, with a Select Collection of Beats, Marches, Airs, &c. Exeter: C. Norris and Co, 1817. 48 p.
8. Howe E. United States Regulation Drum and Fife Instructor. Boston: Elias Howe, 1861. 81 p.
9. Keach, Burrdit, Cassidy. The Army Drum and Fife Book. Boston: Oliver Ditson and Co., 1861. 72 p.
10. Klinehanse G. D. The Manual of Instruction for Drummers. Washington, 1853. 25 p.
11. Lovering L. The Drummers Assistant or The Art of Drumming Made Easy. Philadelphia, 1818. 26 p.

12. Moeller S. The Art of Snare Drumming. Chicago: Ludwig Drum Company, 1956. 100 p.
13. Nevins W. Army Regulations for Drum, Fife, and Bugle. Chicago: Root & Cady, 1864. 48 p.
14. Rumrille J. L., Holton H. The Drummer's Instructor. 1817. 40 p.
15. Simpson H., Canterbury I. The Union Drum & Fife Book. Boston: Ditson & Co., 1862. 64 p.
16. Sousa J. Ph. The Trumpet and Drum: A Book of Instruction for the Field-Trumpet and Drum. Washington, 1886. 126 p.
17. Strube G. A. Drum and Fife Instructor. New York: D. Appleton & Co., 1869. 61 p.

References:

1. Ashworth, Ch. S. (1812). A New, Useful and Complete System of Drum Beating. Boston. 40 p. [in English].
2. Bruce, G., Emmet D. (1862). The Drummer's and Fifer's Guide. New York: Pond & Co. 96 p. [in English].
3. Chandler, E. A. (1990). A History of Rudimental Drumming in America From the Revolutionary War to the Present. Baton Rouge: LSU Historical Dissertations and Theses. 116 p. [in English].
4. Clark, B. (1797). Benjamin Clark's Drum Book. [in English].
5. Freytag, E. (1993). The rudimental cookbook. 84 p. [in English].
6. Hart, H. C. (1862). New and Improved Instructor for the Drum. New York: William Hall & Son. 19 p. [in English].
7. Hazeltine, D. (1817). Instructor in martial music: Containing Rules and Directions for the Drum and Fife, with a Select Collection of Beats, Marches, Airs, &c. Exeter: C. Norris and Co. 48 p. [in English].
8. Howe, E. United States Regulation Drum and Fife Instructor. Boston: Elias Howe, 1861. 81 p. [in English].
9. Keach, Burrdit, Cassidy. (1861). The Army Drum and Fife Book. Boston: Oliver Ditson and Co. 72 p. [in English].
10. Klinehanse, G. D. (1853). The Manual of Instruction for Drummers. Washington. 25 p. [in English].
11. Lovering, L. (1818). The Drummers Assistant or The Art of Drumming Made Easy. Philadelphia. 26 p. [in English].
12. Moeller, S. (1956). The Art of Snare Drumming. Chicago: Ludwig Drum Company. 100 p. [in English].
13. Nevins, W. (1864). Army Regulations for Drum, Fife, and Bugle. Chicago: Root & Cady. 48 p. [in English].
14. Rumrille, J. L., Holton, H. (1817). The Drummer's Instructor. 40 p. [in English].
15. Simpson, H., Canterbury, I. (1862). The Union Drum & Fife Book. Boston: Ditson & Co. 64 p. [in English].
16. Sousa, J. Ph. (1886). The Trumpet and Drum: A Book of Instruction for the Field-Trumpet and Drum. Washington. 126 p. [in English].
17. Strube, G. A. (1869). Drum and Fife Instructor. New York: D. Appleton & Co. 61 p. [in English].

Дата першого надходження рукопису до видання: 25.09.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 22.10.2025

Дата публікації: 28.11.2025